

[Stumph.]

hold paa Omraader, hvor saadanne Tilstande ikke altid har været de mest fremtrædende.

Naar jeg siger, at Loven ventes med den største Interesse af mange Mennesker, er det ikke noget, jeg har grebet ud af Luften, men noget, jeg har erfaret. Jeg har for ikke saa lang Tid siden deltaget i et Landsmøde af Funktionærer, og Forhandlingerne her viste, at en Ordning af de Spørgsmaal, som Lovforslaget omfatter, er af stor Betydning for disse Mennesker. Ogsaa Spørgsmaalet om Pensionering var stærkt fremme under Forhandlingerne, ligesom det har været det i det Udvalg, der har arbejdet med Lovforslaget i Folketinget. Jeg ser, at man i Udvalget har drøftet Muligheden for at gennemføre en obligatorisk Pensionsforsikringsordning for Privatfunktionærer, men at man under Hensyn til, at man manglede tilstrækkeligt Materiale til Bedømmelse af saadanne Bestemmelers Virkninger, har anset det for nødvendigt at udskyde Behandlingen af dette Spørgsmaal. Man henstiller imidlertid til Ministeren at have sin Opmærksomhed henvendt paa Problemet.

Jeg kan ikke undlade at udtale min Glæde over, at Lovforslaget er vedtaget i det andet høje Ting med de 4 store Partiers Stemmer; det giver det nemlig efter min Opfattelse en betydelig Styrke.

Efter den højtærede Ministers Forelæggelsestale og efter den Tilslutning, hvormed Lovforslaget er kommet herover, finder jeg ingen Anledning til nærmere Omtale af Lovforslagets forskellige Paragraffer. Kun vil jeg gerne understrege et Par enkelte Ting, som jeg synes er værd at hæfte sig ved.

I § 8, 1ste Punktum, staar:

„Funktionærerne har Ret til at organisere sig til Varetagelse af deres Interesser.“

Denne Bestemmelse forstaar jeg saadan, at Principalerne — eller Arbejdsgiverne, om man vil — ikke har Lov til at nægte en Funktionær Ret til at staa i sin faglige og politiske Organisation. Man skulde egentlig mene, at en saadan Bestemmelse var overflødig i 1938; men jeg ved, at den desværre ikke er det, og derfor hilser jeg med Glæde denne Bestemmelse, der lovhjemler Funktionærernes Organisationsret.

Bestemmelserne i § 12 hilser jeg ogsaa med den allerstørste Tilfredshed. Det er dem, der omhandler anonym Avertering efter Personale. Vel er anonym Avertering ogsaa fremtidig tilladt, men det skal nu af Annoncen tydeligt fremgaa, hvilket Arbejde den paagældende skal udføre, hvilken Forud-

dannelse og øvrige Kvalifikationer Ansøgeren skal møde med, samt den Mindsteløn, der bydes for det paagældende Arbejde. Jeg tror, denne Bestemmelse vil være af meget stor Betydning ligesom Bestemmelsen om, at anonym Avertering er forbudt, saafremt det er en Forudsætning for Tiltrædelse af en Stilling, at der kræves indbetalt et kontant Depositum.

Da Lovforslaget altsaa paa en Række Omraader skaber Stabilitet og Sikkerhed, kan jeg med disse korte Bemærkninger paa mit Partis og egne Vegne anbefale det til velvillig og hurtig Behandling og derefter til Vedtagelse i det høje Ting.

Stensballe: Allerede under Lovforslagets første Behandling i det andet høje Ting — det Lovforslag, der var privat forelagt af Det konservative Folkeparti — udtalte mit Partis Ordfører, at mit Parti ønskede at være med til at løse det Problem, som Lovforslaget omhandlede, og at mit Partis Standpunkt var, at Funktionærstandens talmæssige Vækst berettigede til, at Spørgsmaalet toges op til nærmere Udformning. Dette giver jeg ganske min Tilslutning.

Det oprindelige Lovforslag er nu ændret og har faaet Titelen: Forslag til Lov om Retsforholdet mellem Arbejdsgivere og Funktionærer i private Erhvervsvirksomheder. Dette Lovforslag har, som vi alle ved, ved Afstemningen i det andet høje Ting opnaaet enstemmig Tilslutning fra de Partier, som er repræsenteret her i Tinget. Der er ogsaa under Udvalgsforhandlingerne vist Imødekommenhed over for mit Parti saavel som over for andre Partier; kun derigennem har man kunnet naa til Enighed om Lovforslaget. Mit Parti har opnaaet, at Loven skal revideres i 1941—42, og at Ikrafttrædelsen er udskudt til 1. November 1938, saa at der kan blive et halvt Aars Tid til Forberedelse af Lovens Gennemførelse i Praksis. Det udelukker dog ikke, at der er forskellige Bestemmelser i Lovforslaget, som vi kun med de allerstørste Betænkeligheder har kunnet gaa med til. Det forekommer mig saaledes mærkeligt, at der i Lovforslaget er foreslaaet andre Opsigelsesfrister for de to Parter, end vi f. Eks. har i Statstjenestemandsløven. I denne stilles begge Parter lige; for den allerstørste Kategori af Statstjenestemænd er det saadan, at der kan opsiges med 3 Maaneders Varsel fra begge Sider. Efter dette Lovforslag kan Opsigelsesfristen fra Arbejdsgiverens Side derimod naa op paa 6 Maaneder mod 3 Maaneder for Funktionærerne, og